

jobban fölforrósodott benne, hogy megcsalja az asszony. Az alacsony kis nádas házból ájtatos énekszó szűrődött kifelé, mikor Jóska teljesen begyúlva a kapu elé lo-bogott. Zsebében megtapintotta a bicskát, ami helyett a kukoricafosztó cöveket ta-lálta. A hegyes vasdarab ingerlően szúrta meg hüvelykujját. Benyitott a folyosóra, melynek végéből egy kutya ugrott ki feneketlen pelyvaskosár fekhelyéből az ér-kező elé. A kutya megrázta magát és farkcsóválva kocogott elébe. Nem ugatott, kö-rülszaglászva fölneézett rá és elődalgott hátra az udvarba. Az oldalablaknál megállt és belesett a szobába, ahol huszonöt-harmincan lehettek hangos éneklések között, ami majd szétvetette a gerendás kis szobát. Viktus a zarándok mellett ült, föl-föl-neézett a szőke fiatalemberre, aki mártirábrázattal meredt a mennyezet felé, mintha túllátna rajta. Az éneknek éppen végeszakadt s a zarándok is leült szorosan Vik-tus mellé s a Bibliából kezdett magyarázni. Azt mondja, hogy „ki üdvözülni akar, hagyjon el mindenét és kövessen engem”. De ez azután több volt attól, mint amit Jóska bátyánk föl tudott volna fogni. Egy-két tántorgó lépéssel az ajtóhoz ért, amit úgy nyitott ki, hogy minden üvegje kihullott. Az asszonyokba belefagyott a lélek és a zarándok is talpra ijedte magát.

— A zanyátok cécózó hét...: káromkodta el magát Jóska s a sivalkodó, ré-mült asszonyok közé esett. Cövekje meg-megvillant jobbában s a zarándok felé nyúlkaált, kerges markai vészesen markoltak bele egy-egy sivalkodó asszonyba, akik testükkel fedték az ablakra kapaszkodott zarándokot, aki egy-kettő átrúgta magát rajta, a Bibliát is ottfeledve az asszonyokkal együtt. Pár perc alatt üres volt a kis ház, csak Viktus térdelt összekulcsolt kezekkel az ura előtt: egy mellbelökéssel nyomta földre az ember, pálinkás hangon szólva le hozzá:

— Te veled majd otthon számolok, ha hazamegyünk!

PECHÁN JÓZSEF

Rajz